

Omul a fost creat de extraterestri

Asa sustin tablitele sumeriene

Curtoazia Valeriu Pop

Un text antic care a generat multiple controverse în lumea științifică datorită prezenței în cuprinsul său a unor indicii și informații impresionant de avansate, ce depășesc cu mult cadrul îngust în care istoricii convenționali vor să le integreze, este cel al tăblițelor sumeriene. Aceste tăblițe din piatră au fost descoperite în anul 1840 în partea sudică a Irakului, în zona Golfului Persic, acolo unde a existat civilizația antică a Sumerului, care era cândva cunoscută ca Mesopotamia.

Se estimează că la origine au fost cam 50.000 asemenea tăblițe, însă au mai putut fi salvate doar aproximativ 5.000. Prin informațiile consemnate pe aceste tăblițe, sumerienii ne-au transmis o versiune uimitoare a istoriei străvechi a omenirii, surprinzător de bogată în detalii, ce include atât crearea Pământului, cât și a omului. Textele tăblițelor ne relateaza despre războaiele atroce și devastatoare ce s-au desfășurat între diferite grupuri de „zei” pentru posesia și controlul resurselor Pământului, războaie care în cele din urmă au condus la distrugerea civilizației sumeriene.

Traducerea textelor a fost realizată în cea mai mare măsură de către savantul Zecharia Sitchin, un arheolog reputat care a cercetat siturile arheologice și textele sumeriene timp de câteva decenii. Cărțile sale sunt inteligent prezentate, realizate pe baza unor cercetări meticuloase, conținând informații foarte valoroase și extrem de bine documentate. Un aspect foarte semnificativ referitor la opera lui Zecharia Sitchin este acela că deși aspectele prezentate de el încă de la prima sa carte, în 1975, au fost destul de controversate, nimeni nu a venit până acum cu un argument valid care să îi contrazică interpretările și concluziile desprinse din respectivele texte.

Practic vorbind, nimeni nu a reușit să aducă argumente credibile împotriva faptului că evenimentele descrise de sumerieni ar fi plauzibile. Sitchin însuși a afirmat întotdeauna că povestirea creației prezentată în cărțile sale „Cronicile Pământului” sau „A douăsprezecea planetă” nu îi aparține de fapt, ci este chiar relatarea sumerienilor, iar dacă cineva are vreo problemă cu această expunere de evenimente, atunci argumentele lor trebuie adresate sumerienilor înșiși, nu lui. Sitchin spune că tot ceea ce a făcut a fost să ne prezinte o traducere cât mai exactă a respectivelor texte.

Conform traducerilor realizate de către Zecharia Sitchin, aceste texte spun că „zeii din cer” (numiți anunaki, cunoscuți și ca nefilimi) au coborât pe Pământ acum aproximativ 350.000 ani în zona actualului Irak. Acești anunaki aveau cam 4 – 5 metri înălțime și o durată a vieții de peste 10.000 de ani terestri, ceea ce i-a făcut ulterior pe oameni să îi considere nemuritori. Ei veneau de pe o planetă numită Nibiru, care se apropia ciclic de Pământ, la o perioadă ce a fost estimată la 3.600 de ani. Scopul venirii lor era acela de a extrage aur din zăcămintele de pe Pământ, acest aur fiindu-le necesar pentru a salva atmosfera planetei lor. Conducătorul acestor anunaki se numea Enki, numit ulterior Iahve, semnificație care ne oferă o cu totul altă perspectivă asupra textului biblic față de înțelegerea comună a lui Dumnezeu.

Exploatările se realizau în Africa de Sud, însă condițiile muncii erau foarte dificile. După 150.000 de ani de muncă, o parte din anunaki s-au revoltat și atunci s-a luat decizia creării unor muncitori prin realizarea unor transformări (termenul cel mai apropiat prin care putem înțelege aceasta ar fi acela de „mutații genetice”) asupra oamenilor primitivi care existau pe Pământ la vremea aceea și care în acel stadiu erau incapabili să înțeleagă și să execute muncile de care aveau nevoie anunaki. Folosind limbajul științific actual, putem spune că narațiunea sumeriană se referă la faptul că s-ar fi urmărit în acest scop crearea unor hibrizi între oamenii primitivi și anunaki, folosind material genetic de la ambele rase.

Evolution Pentru a putea aprecia dacă aceste informații au vreo șansă să fie plauzibile, este util să facem acum câteva observații. Conform antropologiei moderne, se consideră că saltul evolutiv de la Homo erectus la Homo sapiens s-a produs aproximativ în urmă cu 200.000 de ani. Acest salt este însă extrem de dificil de explicat – dacă nu chiar imposibil – prin mecanismele evolutive naturale, pentru că raportat la dinamica evolutivă anterioară, această trecere s-a produs foarte brusc, efectiv „sărindu-se” parcă peste mai multe milioane de ani de evoluție naturală. Pentru a avea o imagine de ansamblu, să menționăm că antropologia actuală plasează strămoșii omului în urmă cu 25 de milioane de ani. Trecerea la maimuțele primate se consideră că s-a produs acum 14 milioane de ani. Apoi, prima specie umanoidă a apărut în urmă cu 11 milioane de ani.

După încă 9 milioane de ani au apărut australopitecii, deci acum 2 milioane de ani, care au început să folosească unele unelte primitive din piatră. Apoi, conform fosilelor descoperite, Homo erectus și-a făcut apariția în urmă cu 1 milion de ani. Antropologii au identificat faptul că în perioada aproximativă cuprinsă între 230.000 și 29.000 de ani a existat omul de Neanderthal. Putem observa faptul că deși sunt aproximativ 2

milioane de ani între australopiteci și omul de Neanderthal, uneltele lor (mai exact un fel de pietre mai ascuțite) sunt practic identice, ceea ce indică o diferență evolutivă destul de mică. Și totuși, iată că brusc, acum 200.000 de ani, deci cumva contemporan cu omul de Neanderthal, apare (evoluând dintr-o dată din Homo erectus) Homo sapiens, care era în principiu identic cu noi din punct de vedere al aspectului și al înzestrării genetice. Acest salt uriaș este uimitor, cu atât mai mult cu cât era situat în Era Glaciară.

Tocmai de aceea, ipoteza de creare a lui Homo sapiens prin mecanisme de mutații genetice, așa cum o indică scrierile sumeriene, este în mod evident extrem de plauzibilă. Dealtfel, puțini dintre antropologii convenționali s-au încumetat să prezinte această mare discontinuitate ce a existat în evoluția omului. În plus, dacă evoluția speciilor este un proces continuu – după cum susține Teoria lui Darwin – atunci ar fi trebuit să avem prezentă și „veriga lipsă”, care să existe în continuare pe Pământ, adică „oamenii-maimuță”. Totuși, se constată că această verigă lipsește cu desăvârșire, diferența dintre oamenii celor mai primitive triburi și maimuțele cele mai evolute fiind mult prea mare. Concluzia la care ajung astăzi din ce în ce mai mulți antropologi este aceea că saltul care a dus la apariția lui Homo sapiens nu a fost unul spontan, natural, ci unul indus în mod artificial.

Este interesant să menționăm că există anumite consemnări care spun că în drumul lor, civilizațiile străvechi care călătoreau printre stele realizau adeseori speciilor umanoide inferioare procedee ce pot fi asimilate cu mutațiile genetice, accelerându-le astfel evoluția cu milioane de ani, această practică fiind cunoscută ca „semnarea stelelor”. Se afirmă că încă din vremuri extrem de îndepărtate (cu mult înainte de apariția lui Homo sapiens), planeta noastră a fost vizitată de multe civilizații extraterestre, această planetă fiind văzută ca o veritabilă „stea roditoare”. De altfel, așa cum vom vedea și în continuare, au rămas unele texte străvechi conform cărora pe Pământ au existat în trecutul îndepărtat teribile războaie între diferite rase extraterestre, pe care oamenii i-au numit ulterior „zei”.

Este de asemenea semnificativ să notăm faptul că în mai multe zone de pe glob – cum ar fi în Africa de Sud, în America Centrală sau în America de Sud – au fost descoperite mine de extragere a aurului extrem de vechi, datând dintr-o perioadă situată acum 100.000 ani. Aceste descoperiri au fost puse în evidență de Corporația minieră Anglo-Americană în anii '70, dar datorită contradicției evidente cu versiunea istorică oficială, ele sunt în general trecute sub tăcere. Totuși, acest fapt

vine să confirme și să explice în felul acesta răspândirea timpurie a lui Homo sapiens pe tot cuprinsul planetei.

Revenind acum la textele sumeriene, acestea afirmă că au fost realizate mai multe tentative de creare a unor hibridi între anunaki și oamenii primitivi, dar acești hibridi nu se puteau reproduce. Crearea unei ființe capabilă de reproducere și care a avut chiar – din câte se pare – un nivel evolutiv mult mai ridicat decât au dorit inițial anunaki, a fost posibilă doar prin intervenția unei alte rase extraterestre, ce provenea din sistemul stelar al lui Sirius. Se menționează că aceste ființe de pe Sirius aveau o înfățișare ce poate fi asemănată ca fiind pe jumătate om și pe jumătate delfin.

Textele sumeriene spun că primul embrion a fost purtat chiar de zeița-soție a lui Enki, pe nume Ninki. Primul om creat a fost de sex masculin și a fost numit Adapa (Adam). Se menționează că îndrăgindu-l foarte mult, Enki a dorit chiar să îl adopte. La scurt timp după crearea lui Adapa a fost creată și o ființă umană de sex feminin, Eva, ce a fost creată pornind chiar de la o „coastă” a lui Adam, putând înțelege că de fapt este vorba despre folosirea materialului genetic al lui Adam.

Textele sumeriene mai menționează de asemenea că Enki folosea un fel de sceptru cu puteri miraculoase, numit „cheia vieții” sau „ank”, simbolizat ca un fel de cruce. Este interesant și totodată semnificativ că acest simbol a fost ulterior preluat de tradiția egipteană. Este de altfel important să remarcăm faptul că între scrierile antice sumeriene (mesopotamiene), vedice, egiptene și chiar grecești există asemănări frapante, ceea ce denotă ca fiind foarte probabil faptul că la originea lor ele au descris exact aceleași evenimente.

Isis Tăblițele sumeriene spun că mult mai târziu, după ce deja oamenii se înmulțiseră, Enki a mai avut un fiu, a cărei mamă a fost chiar o femeie muritoare, pe nume Ishtar. Ulterior Ishtar avea să fie cunoscută ca Inona sau zeița Isis. Descrierea sumeriană relatează că Ishtar era o femeie foarte frumoasă și inteligentă, ce a intrat în grațiile lui Enki, care i-a dăruit și ei „cheia vieții”, transformând-o astfel în zeiță. Din rodul iubirii lor s-a născut apoi un fiu, pe care tradiția egipteană îl descrie cu numele Toth, iar în Biblie el este menționat ca Enoh. În Vechiul Testament din Biblie există o relatare semnificativă care spune că Enoh a fost luat în zbor de către două ființe, pe un „nor”, și dus în „cer”, unde l-a întâlnit pe „Domnul”, care l-a învățat multe taine pe care să le dea apoi oamenilor pe Pământ.

Conform „Cărții Egiptene a morților”, precum și a „Imnului către Ramses I”, Toth s-a născut pe o insulă mare înconjurată de ape. Această insulă

s-a scufundat printr-un mare cataclism, însă înainte de aceasta Toth a condus o parte din populație pe teritoriul actualului Egipt, punând bazele civilizației care avea să se dezvolte acolo. Din această descriere se poate deduce că țărâmul care s-a scufundat era de fapt Atlantida.

Pentru a păstra peste milenii cunoașterea pe care o dețineau, oamenii care s-au salvat au construit anumite depozite secrete, care să adăpostească aceste cunoștințe și care să poată rezista cataclismelor naturale viitoare. În acest scop ei au construit atât anumite complexe megalitice, cât și anumite lăcașuri subterane. În aceste depozite ei au plasat atât unele texte esențiale, cât și dispozitive foarte avansate tehnologic.

Este important să amintim că există mai multe atestări ale unor vestigii ce au aparținut altor civilizații, mult mai avansate decât civilizația umană actuală. În aceste atestări se spune că există de exemplu săli cu dispozitive ce pot activa holograme tridimensionale ce prezintă istoria sintetică a principalelor evenimente ce au avut loc pe Pământ în ultimele zeci de mii de ani. Există de asemenea mărturii despre existența unor cavități uriașe în interiorul anumitor munți. Un asemenea exemplu este Muntele Shasta din California de Nord (SUA), despre care există informații conform cărora acest munte adăpostește un mare oraș ce a aparținut civilizației lemuriene. În acest context, putem spune că nu este întâmplător că în acea zonă sunt semnalate adeseori OZN-uri ce survolează crestele muntelui.

Cealaltă civilizație care a ajutat la crearea omului, cea din sistemul stelei Sirius, a reprezentat o ghidare spirituală foarte înaltă, fiind cunoscută și considerată ulterior de mai multe tradiții ca fiind focarul spiritual originar din care toate tradițiile spirituale ale omenirii au izvorât. Acest focar spiritual originar a fost denumit inițial în tradiția sumeriană „Thula”, dar denumirea s-a păstrat în diverse forme cum ar fi „Tolan” sau „Astlan” în tradiția Maya.

Apare ca fiind evident faptul că aceste izvoare de informații au avut o puternică influență asupra versiunilor ulterioare ale consemnărilor istorice, putând înțelege într-un cu totul alt context chiar anumite pasaje biblice. Putem remarca, de asemenea, faptul că informațiile prezentate de străvechile scrieri sumeriene sunt deosebit de plauzibile nu doar în ceea ce privește Pământul și datele corelate cu istoria omenirii, ci chiar referitor la o serie întreagă de date științifice privind aspecte ale sistemului nostru solar.

Foarte obiectiv vorbind, din analiza informațiilor prezentate în textele sumeriene se desprinde în mod evident concluzia că sumerienii erau în posesia unor cunoștințe științifice și astronomice realmente avansate. De

exemplu, prin astronomia modernă noi am descoperit planeta Uranus în anul 1781, planeta Neptun în 1846, iar Pluto în 1930. Abia de curând, în august 2005, savanții de la Institutul Tehnologic din Pasadena, California, au confirmat în mod absolut existența unei a zecea planete în sistemul nostru solar. Detalii despre a zecea planetă se pot studia pe site-ul NASA la adresa: <http://www.nasa.gov/vision/universe/solarsystem/newplanet-072905.html> .

Și totuși, sumerienii știau despre toate acestea acum 6.000 de ani! Mai mult decât atât, ei spuneau că în sistemul nostru solar nu sunt doar zece planete și nici măcar unsprezece, ci douăsprezece! În plus, sumerienii aveau date corecte despre dimensiunile relative ale planetelor, despre excentricitățile și mișcările lor rotaționale, precum și despre centura de asteroizi. Ei bine, dacă textele lor ar fi false, cum explicăm toate aceste cunoștințe atât de avansate?

Schelete de uriași În legătură cu textele sumeriene este de asemenea semnificativ să remarcăm faptul că în conținutul lor se menționează că anunaki aveau o înălțime de 4-5 metri, iar asemenea schelete chiar au fost găsite în număr mare pe toată planeta în urma descoperirilor arheologice. Datorită cenzurii extrem de stricte ce este impusă adevăratei istorii a omenirii, aceste aspecte au rămas totuși până acum foarte secrete. Cu toate acestea, este cunoscut faptul că și România este împânzită de schelete de uriași.

În anul 1926 celebrul arheolog român Vasile Pârvan a descoperit scheletele a aproape 80 de uriași de aproximativ 5 metri fiecare, îngropate într-o zonă situată undeva la 10 km sud-vest de București. Această descoperire extraordinară a fost însă trecută sub tăcere de către autorități, iar după numai un an, atât Vasile Pârvan cât și asistentul său mor în condiții cel puțin dubioase. La Cetățeni, în anul 2005, s-au mai găsit două schelete gigantice; sub mănăstirea Negru Vodă (Pantelimon, Lebăda) alte 20 de schelete; în anul 1985 la Scăieni (județul Buzău) încă două schelete, iar lista poate continua. În toate aceste cazuri autoritățile au impus să se păstreze tăcerea.